

Kćeri Milosrđa TSR sv. Franje

“Tkalje zajedništva i milosrđa”

2.

II. FAZA POTAKNUTE NAUKOM CRKVE

MOLITVA

*Gospodine Isuse, pomози nam da te više ljubimo.
Učvrsti nas u vjeri.
Vodi nas luci spasenja
Daj nam hrabrosti za istinsko svjedočenje Tebe.
Ispuni nas povjerenjem u Tebe i u one koji nas vode.
Vodi nas putom istine da razlikujemo ISTINU od LAŽI;
Da znamo prepoznati što nam je činiti u pojedinim situacijama
kako bi izvršile volju Božju;
razlučujući duhove, prepoznajući istinsko ostvarenje Duha za
izgradnju zajednice.*

*Oslobodi nas od tvrdoće srca,
od duhovne sljepoće i gluhoće.
Oslobodi nas neposlušnosti, poricanja i izdaje tvojih zapovijedi.*

*Daj nam Duha poslušnosti.
Daj nam Duha osluškivanja, poniznosti i čistoće.
Daj nam Duha nam osjetljivost, otvorenost i razboritost.
Daj nam svoga Duha i obrati nam srca, kako bi u slobodi od
tijela, postali sposobni odabrati ono što je Božje.*

ISTRAŽUJTE

Bogu posvećenim muškarcima i ženama u hodu za Božjim znakovima

10. Proroštvo budnosti

Papa Franjo s velikom nas ljubavlju potiče da nastavimo svoj put hitrim i radosnim korakom: “Vođeni Duhom, nikada kruti, nikada zatvoreni, uvijek otvoreni glasu Boga koji govori, koji otvara, koji vodi, koji nas poziva ići prema obzoru.” Koje zemlje nastanjujemo i koje nam je obzore dano istražiti? Papa Franjo poziva nas da prihvatimo Božje danas i njegove *novosti*, poziva nas na “Božja iznenađenja” u vjernosti, bez straha i otpora, da “budemo proroci koji svjedoče kako je Isus živio na ovoj zemlji, koji navještaju kako će Božje kraljevstvo biti u njegovu savršenstvu. Nikada se redovnik ne smije odreći svoga proroštva.”

Posvećeni život prolazi kroz razdoblje zahtjevnih i novih potreba. Kriza je stanje u kojem smo pozvani razlučivati stvari kroz prizmu evanđelja, to je prilika za mudri odabir – poput pismoznanaca, koji iz svoje riznice iznosi novo i staro (usp. Mt 13, 52) – dok se spominjemo da je povijest u iskušenju da sačuva više od onoga što će jednoga dana biti iskoristivo. U opasnosti smo da sačuvamo sakralizirana „sjećanja“ koja otežavaju izlazak iz špilja naših sigurnosti. Gospodin nas ljubi vječnom ljubavlju (usp. Iz 54, 8): to nas pouzdanje poziva na slobodu.

11. Ujedinjeni u istraživanju obzora

Posvećeni život prolazi kroz jedan gaz, ali ne može u njemu trajno ostati. Pozvani smo učiniti prijelaz – Crkva koja izlazi je jedan od tipičnih izraza pape Franje – kao kairos koji zahtijeva odricanja, traži da se napusti ono što se poznaje i poduzme dug i nimalo lak put, poput Abrahama prema kanaanskoj zemlji (usp. Post 12, 1-6), poput Mojsija prema tajanstvenoj zemlji (usp. Izl 3, 7-8), poput Ilije prema Sarfati Sidonskoj: svi su oni krenuli prema tajanstvenim zemljama koje su tek u vjeri naslućivali.

Nije riječ o tome da odgovorimo na pitanje je li to što činimo dobro: u razlučivanju se gleda prema obzorima koje Duh predlaže Crkvi, tumači se šum jutarnjih zvijezda bez sigurnosnih izlaza i bez improviziranih prečaca, daje se voditi prema velikim stvarima kroz male i krhke znakove, ulažući slabe resurse. Pozvani smo na zajedničku poslušnost u sadašnjem trenutku kako bismo napredovali zajedno i imali „hrabrosti baciti mreže na njegovu riječ (usp. Lk 5,5) a ne samo iz čisto ljudskih razloga.“ Dolazni obzor toga puta označen je ritmom Duha, nije neka nepoznata zemlja. Pred nama se na tome putu otvaraju nove granice, nove stvarnosti, druge kulture, različite potrebe, *periferije*.

- *Prepoznaješ li nove granice, nove stvarnosti, današnje periferije?*
- *Osjećaš li u dubini svoga bića Gospodnji glas i poticaje Duha?*

15. Na raskrižjima svijeta

Pozvani smo, slično tome, postaviti lagane šatore na raskrižja neutrtih putova. Stajati na pragu, poput proroka Ilije, koji je učinio od geografije periferije izvor objave: prema sjeveru u Sarfatu, prema jugu na Horeb, na istoku iza rijeke Jordana radi pokorničke samoće i na kraju uzlazak na nebo. Prag je mjesto gdje Duh uzdiše: prostor gdje ne znamo što više reći i kamo usmjeriti naša očekivanja, ali gdje Duh poznaje *Božje naume* (usp. Rim 8,27) te nam ih predaje. Postoji opasnost, katkad, da pripišemo *putovima Duha* svoje davno nacrtane mape, jer nam ponavljanje putova ulijeva sigurnost.

Posvećeni muškarci i žene na *pragu* pozvani su pokrenuti „okupljanja“, kao što se u davna vremena stvaralo čistine usred šuma i tu podizalo gradove. Posljedice tih izbora, kao što ističe papa Franjo, nesigurne su, prisiljavaju nas nesumnjivo na izlazak iz središta prema periferijama, na raspodjelu snaga u kojoj neće prevladavati očuvanje *statusa quo* i ocjenjivanja profita, već proroštvo evanđeoskih izbora. „Karizma nije boca destilirane vode. Treba je živjeti snažno, tumačeći je također u kulturnom pogledu.“

16. U znaku malenosti

Papa Franjo poziva nas da dopustimo „da nas Duh vodi, odričući se pokušaja da planiramo i kontroliramo sve do najmanje pojedinosti. Namjesto toga dopustimo njemu da nas on

prosvijetli, vodi i usmjerava naše korake, da nas vodi gdje god hoće. Duh Sveti zna dobro što nam je potrebno u svakom dobu i u svakom trenutku.“

18. Izazovi pape franje

„Kada nam Gospodin želi dati neku misiju, kada nam želi dati neki posao, priprema nas da to dobro obavimo“ upravo „kao što je pripremio Iliju.“ Nije važno „to što je on susreo Gospodina“ već je važan „čitav put koji je prešao da dođe do poslanja koje Gospodin povjerava.“ I upravo je to „razlika između apostolskog poslanja koje nam Gospodin povjerava i ljudskog, poštenog, dobrog posla.“ Dakle, „kada Gospodin daje neku misiju, uvijek nas uvodi u proces čišćenja, proces razlučivanja, proces poslušnosti, proces molitve.“

- *Jesmo li spremne prepoznati i odgovoriti na izazove koji dolaze s raskrižja svijeta?*
- *Kojim putem krenuti?*

RADOST EVANĐELJA

20. Svaki kršćanin i svaka zajednica moraju raspoznati put koji Gospodin pokazuje, ali od svih nas traži se da prihvatimo ovaj poziv: izaći iz vlastite udobnosti i imati hrabrosti poći na sve periferije koje trebaju svjetlo evanđelja.

24. Crkva koja “izlazi” zajednica je učenika misionara koji preuzimaju inicijativu, koji se uključuju, koji prate, koji daju ploda

i raduju se. „*Primerear* – preuzeti inicijativu“: oprostite mi za taj neologizam. Evangelizacijska zajednica doživljava da je Gospodin preuzeo inicijativu, prethodio joj je u ljubavi (usp. *Iv 4,10*) i zbog toga ona zna učiniti prvi korak, zna preuzeti inicijativu bez straha, ići ususret, tražiti one koji su daleko i poći na raskrižja putova da pozove isključene. Takva zajednica osjeća neiscrpnu želju da pruži milosrđe, plod svog vlastitog iskustva beskrajnog Očeva milosrđa i snagu njegova širenja. Usudimo se malo više preuzeti inicijativu. Kao posljedica toga Crkva se zna „uključiti“.

85. Jedno od najozbiljnijih iskušenja koja zatiru žar i guše smjelost jest osjećaj poraza koji nas pretvara u nezadovoljne i razočarane pesimiste namrgođena lica. Nitko se ne može upustiti u neku bitku ako unaprijed nije potpuno uvjeren u pobjedu. Onaj tko se u bitku upušta bez pouzdanja, već unaprijed ju je izgubio i zakopava u zemlju vlastite talente. Premda smo bolno svjesni vlastite krhkosti, moramo ići unaprijed i ne smatrati se gubitnicima, imajući pred očima što je Gospodin rekao svetom Pavlu: „Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje“ (*2 Kor 12,9*).

86. Polazeći od iskustva pustinje, od te praznine, možemo iznova otkriti radost vjerovanja, njegovu vitalnu važnost za nas. U pustinji ponovno otkrivamo vrijednost onoga što je bitno za život.

U tim smo okolnostima pozvani biti živi izvor vode na koje će drugi dolaziti piti. Pokatkad se to pretvori u težak križ, ali se upravo iz križa, iz svoga probodenog boka, Gospodin predao nama kao izvor vode žive. Ne dopustimo da nam se ukrade nada!

87. Osjećamo izazov da otkrijemo i prenosimo “mistiku” zajedničkog življenja, miješanja i uzajamnog susretanja, da se zagrlimo i jedni druge podupiremo, da zakoračimo u vode toga oceana koji se, premda kaotičan, može pretvoriti u pravo iskustvo bratstva, karavanu solidarnosti, u sveto putovanje. Na taj će se način najveće mogućnosti koje pružaju komunikacije pretvoriti u velike mogućnosti za susret i solidarnost među svima. E kad bismo barem kročili tim putem, kako bi to bilo dobro, okrjepljujuće, oslobađajuće, ispunjeno spasonosnom nadom! Dobro je izići iz samog sebe i povezati se s drugima. Zatvoriti se u sebe znači kušati gorki otrov imanencije, a sa svakom sebičnom odlukom koju donesemo svijet će postajati sve gori.

Istinska vjera uvijek podrazumijeva duboku želju za promjenom svijeta. Možemo se zapitati:

- *Imamo li viziju za to? Jesmo li poletne?*
- *Jesmo li odvažne? Sanjamo li velike snove?*
- *Izjeda li nas revnost za Boga (usp. Ps 69, 10)?*
- *Ili smo osrednje i zadovoljne apostolskim laboratorijskim programima. (Radujte se)*
- *Onaj tko se u bitku upušta bez pouzdanja, već unaprijed ju je izgubio i zakopava u zemlju vlastite talente... Koje talente želiš staviti u službu nove Družbine stvarnosti?*

**APOSTOLSKO PISMO SVETOGA OCA FRANJE SVIM POSVEĆENIM
OSOBAAMA U PRIGODI GODINE POSVEĆENOG ŽIVOTA,
28.11.2014.**

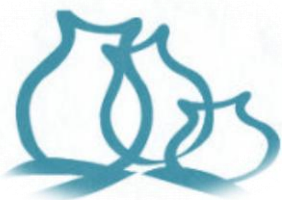
Prigriliti budućnost s nadom želi biti treći cilj ove Godine. Poznate su nam teškoće s kojima se suočava posvećeni život u svojim različitim oblicima: opadanje zvanjâ i starenje, napose u zapadnom svijetu, ekonomski problemi kao posljedica teške ekonomske krize, izazovi internacionalizacije i globalizacije, zamke relativizma, marginalizacija i društvena beznačajnost... Upravo u tim nesigurnostima, koje dijelimo s mnogim našim suvremenicima, ostvaruje se naša nada, plod vjere u Gospodina povijesti koji nam nastavlja ponavljati: »Ne boj... se: jer ja sam s tobom«. (*Jr 1, 8*)

Nada o kojoj govorimo ne temelji se na brojevima ili djelima, nego na Onome u kojeg smo stavili svoje pouzdanje (usp. *2 Tim 1, 12*) i kojem »ništa nije nemoguće« (*Lk 1, 37*). To je nada koja ne razočarava i koja će omogućiti posvećenom životu da nastavi ispisivati veliku povijest u budućnosti, koju moramo uvijek imati pred očima, svjesni da nas prema njoj odlučno vodi Duh Sveti kako bi nastavio s nama činiti velike stvari.

Ne podlegnite napasti brojeva i djelotvornosti, a još manje napasti da se uzdate u vlastite snage. Istražujte obzore svoga života i sadašnjeg trenutka »u budnom bdijenju«. S Benediktom XVI. vam ponavljam: »Ne pridružujte se zlogukim prorocima koji naviještaju svršetak ili besmisao posvećenog života u današnjoj Crkvi; radije se zaodjenite Isusom Kristom i zaognite oružjima svjetlosti – kao što poziva sveti Pavao (usp. *Rim 13, 11-14*) – te ostanite budni i bdijte«⁴. Nastavimo i uvijek se iznova vraćajmo na svoj put s povjerenjem u Gospodina.

- *Osjećaš li nesigurnost u ovom procesu restrukturiranja Družbe?*
- *Koja su tvoja očekivanja? Prepoznaješ li svoje strahove?*

ZA NOVO VINO NOVE MJEŠINE – Smjernice

Jedan izričaj Gospodina Isusa može osvijetliti hod posvećenog života, suočena s izazovima našega vremena i u duhu obnove koju se htjelo provesti još tamo od Drugoga vatikanskog koncila: *novo vino u nove mješine* (Mk 2, 22). Stil kojim Isus naviješta Kraljevstvo Božje temelji se na zakonu slobode (*usp. Jak 2.12*) koji omogućuje novi način ulaženja u odnos s konkretnim osobama i situacijama. Taj stil ima svu boju i okus *novoga vina* koje, međutim, prijeti trganjem *stare mješine*. Ta slika jasno otkriva potrebu da institucionalni, vjerski i simbolični oblici trebaju uvijek steći *elastičnost*. Bez potrebne elastičnosti, ni jedan institucionalni oblik, ma kako cijenjen i uvažavan bio, ne može podnijeti napetosti života niti odgovoriti na pozive povijesti (1).

Evandelist Ivan upotrijebit će istu metaforu *dobrog vina* (Iv. 2,10) koje se posluživalo na svadbi u Kani kako bi ukazao na proročku novost radosna, iskričava i krjepka navještaja evanđelja. Dobro vino i novo vino postaju tako simbol Isusova djelovanja i učenja koje se ne može držati u starim mješinama sekulariziranih religijskih shema, koje se nisu kadre otvoriti novim obećanjima. Kad evandelist Luka govori o starom vinu koje je ukusno (*chrestòs*), on misli sigurno na navezanost farizeja i vođa naroda na standardizirane i krute forme iz prošlosti. Ali, to možda nije sve. Sami kršćani druge generacije moraju se razračunati s tendencijama da se neki ne otvaraju novosti evanđelja. Opasnost da se podlegne napasti vraćanja starom stilu svijeta, omeđenu vlastitim sigurnostima i navikama, uvijek vreba iz prikrajka. (2).

Nove institucionalne strukture moraju biti zaista na razini očekivanja i izazova. Obnova koja nije kadra dotaći i promijeniti ne samo srce nego i strukture ne dovodi do stvarne i trajne promjene. Pod vodstvom Duha Svetoga, Crkva je kao Gospodinov vinograd, imala priliku doživjeti obnovljenu duhovnu žetvu s doprinosom i velikodušnost sviju (3).

Sve su redovničke obitelji ulagale velike napore u ponovna čitanja i tumačenja “izvornoga nadahnuća redovničkih ustanova”. Taj je rad imao ponajprije dva cilja: vjerno čuvati “duh i nakane osnivatelja” te “ponovno hrabro predložiti poduzetnost, domišljatost i svetost utemeljitelja i utemeljiteljica kao odgovor na znakove vremena koji se pojavljuju u današnjem svijetu” (5).

Nova siromaštva pozivaju svijest mnogih posvećenih osoba i snažno potiču povijesne karizme na nove oblike velikodušnog odgovora na nove situacije i nove odbačenike povijesti.

Mnoge redovničke zajednice, osobito ženske, počele su stavljati u prvi plan ustanovljenja zajednica u mladim Crkvama i prešle su s gotovo isključivo *monokulturalne* situacije na izazov *multikulturalnosti*. U tom duhu osnovane su međunarodne zajednice koje su za neke ustanove predstavljale prvo hrabro iskustvo izlaska iz vlastitih zemljopisnih i kulturnih granica. Ta su iskustva dovela do velikih promjena unutar redovničkih obitelji, bilo u smislu kulturnog *ethosa* koji članovi trebaju dijeliti, bilo u smislu modela Crkve i stilova inovativnih duhovnosti. Taj je izlazak, naravno, doveo u krizu tradicionalne sheme izgradnje, koje su neprikladne za nova zvanja i nova okruženja. Sve je to zasigurno veliko bogatstvo, ali i izvor različitih napetosti koje su

katkad dovele čak do raspada, osobito u redovničkim zajednicama s manje misijskog iskustva. (7)

Suvremen razvoj društva i kultura, koje su ušle u razdoblje brzih i velikih nepredvidivih i kaotičnih promjena, izložio je posvećeni život, također, stalnim izazovima prilagodbi. To za sobom povlači i traži neprestano nove odgovore i pridodaje se krizi stvaranja planova primjerenih povijesnom trenutku kao i krizi karizmatičnog profila. Znak te krize je očigledan trud i muka. Nije laka zadaća učiniti skok s jednostavnog upravljanja dobro poznatih stvarnosti na vođenje prema ciljevima i idealima s uvjerenjem koje rađa istinsko povjerenje. U mnogim slučajevima strah od budućnosti slabi i umrtvljuje onu proročku službu – na kojoj inzistira papa Franjo, koju je posvećeni život pozvan vršiti u Crkvi za dobro čitavoga ljudskog roda. (8)

Korisno je i potrebno zaustaviti se i razlučiti kvalitetu i stupanj dozrelosti novoga vina koje se proizvelo u dugu razdoblju poslijekoncilске obnove. Možemo se pitati je li to što kušamo i dajemo drugima piti doista novo vino, puna okusa i zdravo, ili je riječ, usprkos svim dobrim namjerama i hvalevrijednim naporima, o razvodnjenu vinu kojim se žele prikriti trpke posljedice loše žetve i loše obrezanih trsova.

Možemo izdvojiti malo vremena da zajedno pogledamo što se događa u mješinama našega posvećenog života. Riječ je o tome da u središte stavimo kvalitetu novoga vina i dobrog vina, a ne da se uzajamno okrivljujemo ili optužujemo. To vino, čiji smo ljubomorni čuvari, pozvani smo točiti u čaše na radost sviju i, na osobit način, najsiromašnijih i najmanjih.

U nekim stvarnostima posvećenog života ne postoji sposobnost prihvaćanja znakova novoga: naviknuti na okus staroga vina i

uljuljkani u sigurnost već oprobanih modaliteta ne postoji zbiljska spremnost na bilo kakvu promjenu. (9)

U temelju svakog hoda čini nam se važnim istaknuti potrebu novog poleta svetosti za Bogu posvećene muškarce i žene, koji je nezamisliv bez drhtaja obnovljene strasti prema evanđelju u službi kraljevstva nebeskog. Na tom nas putu pokreće duh Uskrsloga koji nastavlja govoriti Crkvi svojim nadahnućima. I ne bojati se mijenjati stvari prema zakonu evanđelja. I zato Crkva traži od nas, od sviju nas, neke promjene. Traži od nas da napustimo prolazne strukture i da uzmemo nove mješine, mješine evanđelja. Evanđelje je novost! Evanđelje je slavlje! A evanđelje se može živjeti u punini samo u srcu koje je radosno i u srcu koje je obnovljeno. Treba dati prostor zakonima blaženstva, radosti i slobodi koju nam zakon evanđelja donosi. (10)

- *U kakav odnosu vidiš stare mješine i elastičnost? Imaš li potrebnu elastičnost za promjene koje su pred nama?*
- *Jesi li u iskušenju da ostaneš u starim mješinama? Zašto?*
- *Za nove mješine potrebno je obnoviti srce. Kako ostvariti obnovu srca i živjeti radosno evanđelje?*

*«Uvijek u pokretu s onom krepošću
koja je krepost putnika: radošću!»*

Papa Franjo

